

SÁRVÁRI ANTOLÓGIA

ONLINE IRODALMI GYŰJTEMÉNY



VÉGH MARTIN TÁRSASÁG, SÁRVÁR, 2017. DECEMBER

Sárvári Antológia: Online Irodalmi Gyűjtemény

Szerkesztők: Lysewycz Adrienn, Nagy Péterné, Tóth Margit, Pernecker Csilla

Főszerkesztő: Pipics János

Köszönjük Grodvaltné Martos Veronika tanárnő segítségét

a címlapon: M. S. mester: Jézus születése, 1506, Hontszentantal (ma Antol, Szlovákia)
római katolikus templom

Kedves Olvasó!

Egy évvel a „Hópelyhek albuma” után ismét karácsonyi antológiával jelentkezik Sárvár kortárs irodalma. Akkor, a később kialakuló kezdeményezés egyfajta kísérleteként még csak a Gárdonyi iskola és a Tinódi Gimnázium diákjai számára hirdettünk meg egy pályázatot, aminek eredményeként tartalmas és helyi szinten színvonalas gyűjteményt tudtunk kiállítani karácsonyra. A siker természetesen nem maradt el, így szerkesztőségünk úgy döntött, idén is készít egy ünnepi különszámot, mert az év egyik legszebb időszakáról nem szabad elfeledkezni. Aki olvasta tavalyi antológiánkat annak talán pár írás ismerős lesz, de sok újdonságot is talál majd, hisz szerzőink köre is jócskán bővült. Az alkotásokat most is eredeti formájukban tesszük közzé, így néhány helyesírási hibát, ahol a szöveg még így is érthető, benne hagyunk. Csak a nagyon kirívó esetekben javítottunk bele, itt utólag is a szerzők elnézését kérjük, és azon leszünk majd, a társaság összekötőjeként dolgozó magyartanárokkal együtt, hogy ezekről tájékoztassuk őket, és megbeszéljük velük, a jövőben mire kell majd odafigyelniük. Természetesen ezt a számot is Végh Martin emlékének ajánljuk, és reméljük, hogy ezzel is hozzájárulunk a térség irodalmi örökségének megőrzéséhez és a tehetséges diákszerzők támogatásához. Ne hagyjuk elveszni azt, ami most még a mienk! Jó szórakozást kívánok az antológia elolvasásához és minden munkatársam nevében áldott, békés karácsonyi ünnepeket, sikerekben gazdag újesztendőt, minden irodalomkedvelőnek.

a főszerkesztő

Ízelítő

Színesedjünk

(Bassano, Fray Juan Bautista Maino, Bartolomé Esteban Murillo és El Greco festménye Pipics János versével)

Karácsony

(Ady Endre, Gárdonyi Géza, Juhász Gyula, Kosztolányi Dezső, Tompa Mihály, Reviczky Gyula és két ismeretlen szerző alkotása)

Havi téma: *Tél a szívben?*

(Lysewycz Adrienn, Pipics János)

Sárvárhoz kötődő szerzők munkáiból:

(Gárdonyi Géza egy verse és egy novellája)

Kortárs alkotók műveiből:

(Balogh Viktória, Bernhard Georgina, Bolfert Viktória, Fonyódi Léna, Imre Gergő, Kondora Flóra, Koszorús Eszter, Kozma Krisztián, Sipos Dorina, Szalai Franciska, Szombat Levente)

Színesedjünk

A gyermek Jézust nem sokkal születése után többen is meglátogatták, de vajon, ha mi ott lettünk volna, hogyan viselkedtünk volna az Istenfia előtt? Egyáltalán hogy gondolunk ma rá? A 21. századi egyszerű ember, mint pásztor tudna kedvesen odasétálni az újszülötthöz, ám kérdéses, hogy mi is olyan tiszta lélekkel, őszintén dicsőítenénk-e őt a jászolnál, ahogy az a szép bibliai történetben szerepel. Felmerülhet ugyanakkor, hogy ha Jézus ma jönne el közénk, vajon hogy fogadnánk őt? Elég lenne működéséhez ugyanaz a harminchárom év? A pásztorok imádásáról szóló festményekhez Pipics János verse szolgál irodalmi körítésül.



Bassano (Jacopo da Ponte): Pásztorok imádása, Prado



Bassano (Jacopo da Ponte): A pásztorok imádása, Galeria Borghese



Fray Juan Bautista Maino: Pásztorok imádása, Ermitázs



Bartolomé Esteban Murillo: Pásztorok imádása, Prado



El Greco: Pásztorok imádása, Prado

csillag ül a házak felett lágyan
elsuhanó angyal szárnya lebben
repedezett régi ablak-árnyak
didergő korhadt fakeretben

fagyos szél az utcán jeges tűvel lépked
böködi is folyton gyenge ujjainkat
el ne felejtsetek a karácsonyi képet
s levakarja rólunk éves gondjainkat

karnyújtásra van már megváltásunk kulcsa
trágyaszagot érzünk fintorgunk magunkban
aranyat és tömjént a lába elé tennénk
de lelkünket bentről soha ki nem vennénk

kiálts már ember: itt van eljött végre
jászolban a gyermek nézz hát a szemébe
csak lehajtott fővel reszket sose éber
ó de kevés vagy már harminchárom évvel

Karácsony

Az év talán legcsodálatosabb ünnepe az évszázadok során költők ezreit ihlette meg, és minden írás másért emlékezetes. Gárdonyi Géza verse például immár vitathatatlanul része ennek az időszaknak, Kosztolányi szonettjét pedig áthatja a szerző zseniális nyelvzsonglőr képessége. Ady Endre itt közölt írásait ugyan sokan ismerik, mégis folyton rácsodálkozunk arra a csodálatos gyermeki őszinteségre, ahogy a hazai líra egyik legnagyobb mestere a hétköznapiak tűnő témákról tud elmélkedni. Rajtuk kívül Juhász Gyula, Reviczky Gyula és Tompa Mihály egy-egy versét, valamint két korábbi ismeretlen szerző művét mutatjuk meg Önöknek. Szabaduljunk meg az év közben ránk rakódott gondoktól, és szemléljük a szeretet szemüvegével a világot, ha máskor nem is, legalább most, hogy ne a kegyetlen sors törvényeit lássuk, hanem a jászolban didergő istengyermekeket. Fogadjuk meg Bőjte Csaba tanácsát: „Merjünk karácsonykor mi magunk ajándékává válni!”

Ady Endre

(1877-1919)

Karácsony – Harang csendül...

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba'
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme sűgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
– Úgy mint régen –
Fohászkodni,
De jó volna megnyugodni.

De jó volna, mindent,
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretetben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember

Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.

Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget.
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra.

Kis, karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretére
Mégis csak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban
Százszor bepiskolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én
Gyermek hittel, bátran
1883
Csúf karácsonyában.)

Gárdonyi Géza (1863-1922)

Fel nagy örömré!

Fel nagy örömré! ma született,
Aki után a föld epedett.
Mária karján égi a fény,
Isteni Kisdéd Szűznek ölén.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb,
Nézd csak örömmel Istenedet.

Nem ragyogó fény közt nyugoszik,
Bársonyos ágya nincs neki itt.
Csak ez a szalma, koldusi hely,
Rá meleget a marha lehel.
Egyszerű pásztor, térdeden állj!
Mert ez az égi s földi király.

Glória zeng Betlehem mezején,
Éjet elúzi mennyei fény;
Angyali rendek hirdetik őt,
Az egyedül szent Üdvözítőt.
Egyszerű pásztor, arcra borulj,
Lélekben éledj és megújulj!

Juhász Gyula

(1883-1937)

Rorate¹

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derús hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

¹ Hajnali mise vagy angyalmise, a latin nyelvű szöveg első szavai után.

Kosztolányi Dezső

(1885-1936)

Karácsony

Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sűrű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsűrű.

Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el,
amíg a tél a megfagyott mezőket
karcolja éles, kék jégkörmivel.

Fenyőszagú a lég és a sarokba
ezüst tükörből bókol a rakott fa,
a jó barát boros korsóihoz von,

És zsong az ének áhítatba zöngve...
Csak a havas pusztán a néma csöndbe
sír föl az égbe egy-egy kósza mozdony.

A kétszáz éve született Tompa Mihály emlékére:

Tompa Mihály (1817-1868)

Karácsony estéjén

Nem hallod-e? Kopogtat valaki...
Told hátra, édes anyjok, a reteszt!
Setét van künn, s erősen fú, esik...
Ereszd be a szegény utast, ereszd!
Boldogtalan, kinek ma útja van,
S ott éri a szent est, hol idegen!
Csak erre, erre! bátran egyenest, –
A szó elég jókor lesz ide benn!
– Ah, ifjú s vándor, mint a mi fiúnk!

Isten hozott, oldozd le saruid –
Jól ég a tűz, melegesd fel magad!
Szemközt fogott a csapkodó vihar,
Hajfűrtöd a két orcádhoz tapadt!
Hja szenvedés az utas élte most...
Szél ostora s köd a kísérete,
Ember s hajlék öröm reája, kit
Éhes, vonító vad kísérgete.
– Nem jársz-e künn te is, szegény fiam?

Elébb, elébb! Úgy hátra mért vonulsz?
Tied köztünk az asztalnál a hely,
Szerény tálunk mellett bor és kalács,
Elégülj meg, vidulj fel, s ünnepelj!
Vendégünk vagy, s szállást ad e fedél,
S alatta szél – hideg, ne félj, hogy árt!
Megosztjuk, ami jót nyerénk – veled,
Nyújtsd közelebb azt az üres pohárt...
– Hol ünnepelsz te most, jámbor fiúnk?

Aztán beszélj, hadd halljam a szavad.
S hogy ifjú szívednek mily álma van?
Nagy cél után kellett eredned – a
Széles világnak ily fiatalon!
Élnek-e még szüleid, a kiket
Úgy érdekel szerencséd és bajod?
Hazafelé fordul-e már utad,
Vagy a tieid még messzebb hagyod?
– Miként az a mi kedves, rossz fiúnk!

Mert úgy van az! oly balga a szülő:
Hogy a fiak serdült korára vár.
Akkor kiszállnak... S árván marad
Üres fészékében az anyamadár.
Bár szüntelen fáj, fáj... ilyenkor ont
Az a hiány legkeserűbb könnyüt:
Midőn az édes vagy szent alkalom
Nagyot, kicsinyt a háznál egybegyűjt...
– Mikor térsz meg mi várva várt fiúnk?

Mikor telnek be édes álmaink...?!
Úgy lenne majd végóránk is nyugodt...
De ím éjfél üt – a hívő világ
E nagy s dicső ünnepre eljutott:
Hogy reggel új, szent érzések között
Hallgassuk a váltság örök szavát:
Hajtsuk fejünket nyugalomra most,
Jer, a vetett ágy vár... jó éjszakát!
– Jó éjszakát, mi szeretett fiúnk!

Reviczky Gyula

(1855-1889)

Karácsonykor

A zúgolódás, gúny, harag
Rég halva már szívemben.
Egy szóval sem panaszkodám,
A kis Jézus ellen.

Nem vádolnám balgán azért,
Hogy engem kifelejtett.
Hogy nem hozott ajándékot,
Szemem könnyet nem ejtett.

Lelkem nyugodtan, csöndesen
Átszáll a nagyvilágon.
Imádkozom, hogy Jézusom
Minden szegényt megáldjon.

Ágyamra dőlök, s álmodom
Egy régi szép, édes álmot:
Boldog, ki tűr és megbocsát,
S ki szenved, százszor áldott!

Ismeretlen szerző: Jer, mindnyájan örülünk...

Jer, mindnyájan örülünk, és szívünkben vigadjunk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

Kit az Atya Úr Isten, könyörülvén emberen,
Elbocsájta teljes időben.

Ő életnek adója, Szívek vigasztalója,
Lelkünk megvilágosítója.

Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,
Érdeméből kegyelmet nyerjünk.

Várad, 1566

Ismeretlen szerző: Himnusz Krisztus születéséről

Kinyílt egy liliom
Tavaszi tájakon,
Öntözte fakadó
Folyókkal Libanon.
Hűvös szellők alatt
Kifejlett szabadon.

Eja, eja, eja!
Nyáj a legelőn
Falatozzon szökdelőn,
És kövesse mindenütt
Bárányt a liliom között.
A Bárányt, ki pásztornak állt,
Testét felöltvén mint subát,
Titkos kereszten áldozott,
Tárttorkú démont szétzuzott,
S a bűnösöknek írt hozott.

Ágyasházába tért
Az érkező Jegyes,
Aki a kerubok
Röpte fölött repes,
S mindent előre lát,
Amit titok fedez.

Eja, eja, eja!
Nyáj a legelőn
Falatozzon szökdelőn,
És kövesse mindenütt
Bárányt a liliom között.
A Bárányt, ki pásztornak állt,
Testét felöltvén mint subát,
Titkos kereszten áldozott,
Tárttorkú démont szétzuzott,
S a bűnösöknek írt hozott.

A nemes borostyán
Immár felragyogott,
A kristály tengere
Sionból távozott.
A förtelmes kigyó
Már eltiportatott.

Eja, eja, eja!
Nyáj a legelőn
Falatozzon szökdelőn,
És kövesse mindenütt
Bárányt a liliom között.
A Bárányt, ki pásztornak állt,
Testét felöltvén mint subát,
Titkos kereszten áldozott,
Tárttorkú démont szétzuzott,
S a bűnösöknek írt hozott.

Fordította: Sík Sándor

Havi téma: *Tél a szívben?*

Karácsony kapcsán felmerülhet a kérdés, hogy a szeretet ünnepe vajon minden jeget képes-e felolvasztani, ami minket egy egész éven át kínozott. Szeretnénk rá igennel felelni, bár könnyen lehet, hogy egyszerűen csak elfeledkezünk ilyenkor a gondjainkról. Nem lenne jobb akkor, ha egész évben Karácsony lenne? Sajnos azonban megmásíthatatlan tény, hogy valójában egy szokványos hónap, december van, és ennek kapcsán számos gondolat juthat az eszünkbe. Egyáltalán mi az, ami nyomaszt minket? Milyen negatív érzések kínozzák az embert különösen a depresszióba hajló téli időszakban? Lysewycz Adrienn verseiben a szürrealista képek és a mindenkin néha előtörő hétköznapi érzelmek kavalkádja ábrázolja a kérdéseinkre adandó választ, míg Pipics János írásai egy-egy krízistől szenvedő egyén gondolatait tükrözik. A rovat ugyan kitekintés és stílusgyakorlat, de az ezt körülvevő karácsonyi írások szépen el is fedik, beborítják, és elfeledtetik a rosszkedvű szövegeket, mintha itt sem lennének. Csak keserű mellékíz lesz majd az olvasó szájában a finom, cukros máz alatt. Lehet, hogy az életben is hasonló játszódik le?!

Lysewycz Adrienn
(2000-)

Téli kép

Repül az idő,
Múlik a tél
A fagy mégis utolér.

Láttam sok tavaszt, s nyarat
De a tél csak leskelődik,
A moha alatt.

Irónia az önbizalomról

Egy szem, két szem
Majd több is követ.

Félnem kéne,
Vagy idegesnek lenni?

Melyik lenne a logikus?
Nem tudom a választ.

A világ bezárul,
Én kizárom.

Semmit sem érzek.
Csak a rideg semmiséget.

Nyílt seb

Egy nyílt seb
Egyetlen emlékkép
Vak folt a lelkén még.
Árnyékként vetül rá,
Rémálom szívben
A legsötétebb éjjelen.
Kísérti a múlt szelleme
A múlt mely elől menekül
Valami mindig visszarántja
Nem engedi, hogy meneküljön.
A pillanat
Mikor a gyertyán a láng kialszik
Súlyként nehezedik rá
A Sötétség.

Bizonyságtétel

Kapu árnyékában,
Fa tövében,
Tűz ködében.
Kezed nyújtod,
Míg kapaszkodom,
El nem süllyedek.

Óvó karod ölelése,
Biztonságot nyújtó menedéke,
Elűzetett bárány,
Menedékben óvva,
Egy kéz simogatása,
Mosolyod biztonsága.

Pipics János

(1998-)

Küszködés

börtönöm börtönében élek

repedés-keringő
omladozó falakon
árnyékom homályos tükör

állok középen
alattam hideg és halál
söpör a szél merül a magány
porpapíron szaladó
Nazca-vonalak

körülöttem szűkülő tér
törtető falak

kérdésekbe burkolózó sejtelem
felettem ereszkedő kupola
gyengülő fény

kezeim kinyújtom
felfelé török ki a földből
áttöröm a sírt át az eget
felhasítok minden apró hártyát
én akarok lenni
letaszítanak

mászok mint a csiga
mászok mint a féreg
megkapaszkodom egy száradó levélben
leráznak

ki akarok jutni
labirintus
keresek szemeim vakok

saját világom betakar
saját világom hamu
minden kietlen
halott vagyok

Passió

I.

leül, fájó dereka nagyot roppan, ráncos kezeire
lágyan hullnak rá az elgyötört hajfonatok, mintha
minden és mindenki tudná, már csak az utolsó szünetre
vár a kotta, csak ő hiszi, hogy örökké itt fog ülni
a karosszékben, hacsak fel nem áll néha megnézni
a tyúkokat, mert ez a sorsa, újraélni folyton az éveket
visszazuhanó sziklákat tologatni, pedig csak fekszik
leláncolva, búsan várja Ethont, mert Héraklész késik
a függönyön meg szaporodnak a foltok, bár így is
takarja, hogy az ablak már régen nem mutat semmit

II.

ez már elszakadt, és egy kicsit meg is gyűrődött
 de azért még mindig az ő egész reális lenyomata
 ott a helye a többi között, mert úgy gondolta, nem fogja
 tudni megnézni, nem lesz ereje hozzá, mégis minden
 nap előveszi, csak belül poros, a szélét már eleget
 szorongatta, de azt is gyakran elkeni a pár kósza csepp
 egy elfojtott érzés rakoncátlan lázadói, mert ők nem
 tudják, hogy hétköznapi nem lehet az unokák miatt
 így aztán csak másodperces rekviemek maradnak
 és magányos utazások egy ócska karosszékben

III.

fájdalmas az a reggel, bár csak később vált azzá
 sokan járkáltak a házban, de nem törődtek vele
 az apjával beszéltek, mint máskor, mindenki őt
 kereste, elhanyagolták és megsértődött, egyszerű
 érzés volt, nem is bánta, gyermeki dac, csak később
 váltotta fel a keserű önvád, miért nem ment oda
 ő is, miért nem mondott semmit, nem is sírt,
 bár nem is tudta, most se teszi, mert már késő,
 csak kínozza a nem-értett-perc, amikor két darutollas
 kísérte el védelmezve, és látta, az apja mekkora ember

IV.

a játék a gyermek legjobb iskolája, de játszani is csak
 szívvel lehet, neki volt, nagyobb is, mint bárki hitte
 minden nap együtt voltak, még a macskaköves utca is
 varázslatos mezővé vált, hidak lettek a padkából
 és hegyek a lépcsőkből, még a vén házmestertől sem félt
 egyikőjük sem, pedig sokat morgott, kiabált, és üzengetett
 az ő szüleit emlegette értelmetlen mondatokban
 aztán egyszer hiába várt lenn a kapualjban, felment hát
 az emeletre, hogy megkeresse őt, de nem találta, sötét volt
 a lakás, a szomszédok meg félve emlegettek egy fekete autót

V.

milyen szép hét lett, az emléke még sokáig feledtette
 vele, hogy végül is értelmetlen volt, bár a bőségesebb
 asztalnál azért megengedett egy félmosolyt, és a hűtőt
 is örömmel cipelték be, mégis megmaradt benne az a seb
 hisz más is ment, ők miért nem, csak a felbontott csomagok
 juttatták eszébe a szoros kötelet, a hatalmas erőt
 ami betoncipőt húzott gyengülő lábaira, és ami arra
 készítette, hogy romló fogait összeszorítva nő legyen
 bátor és alkalmazkodó, hogy ne figyelje a rohanó éveket
 amint lassan örölték a csontjait, és lisztet szórtak a hajára

VI.

elmentek, olyan megrázó volt elveszíteni az egyetlen
 célt, ami oly sokáig feledtetett mindent, magukra maradtak
 két egymásra utalt árnyék, egy hatalmas terepasztalon
 kötődésnek hívta a fel nem élt tartalékot, azt a gyenge
 szikrát, ami még megmaradt, mégis félt tőle, amíg végül
 rá nem kényszerült, hogy felelevenítse, féltve tartogatta
 erőszakkal védte minden pillanatban, kapaszkodott
 újra küzdött úgy, ahogy régen, aztán már csak várta
 a percet, s az el is jött kíméletlenül, bár csak akkor
 fogta fel teljesen, amikor az a férfi rátette a koszorút

VII.

csak ül, fájó dereka nagyot roppan, ráncos kezeire
 lágyan hullnak rá az elgyötört hajfonatok, búsán várja
 Ethont, mert Héraklész késik, a függönyön pedig szaporodnak
 a foltok, bár így is takarja, hogy az ablak már régen nem
 mutat semmit, egyedül ő tud mindent, de senkinek se mesél
 csak nézi a két törpét, ahogy játszanak előtte, csillogó szemei
 képek a múltból, és gondos keze áldást oszt egy lány simogatással
 hogy visszatérjen a régi álom, hogy nekik már mást mutasson
 az út az ócska karosszékben, őrzi és félti azt az albumot
 hogy mártír lelke kincse legyen: emlék egy hosszú passióról

Mélység

most mit tegyen
ez nem bűn csak egy egyszeri tett
ami ártatlan és megmagyarázható
de mindenki másnak
undorító árulás
hát mégis minek gondolták őt
nem állat hogy ketrecben
tengődjön mint valami
hétköznapi bábu
így gondolta
bár ebben a pillanatban
már érzi hogy összeomlik
egy biztos torony
betemeti a rázúduló
sár és kételkedik
felakassza vagy ne akassza
ezt az üres testet
mindegy hisz megbánja úgyis
büntetné önmagát
kínozná gyötörné
de mégse teszi meg
elúzi inkább az önzőségét
és egy csokor virággal
bekopogtat a rozoga ajtón
most lett szerelmes

Drámai helyzet

mint kiskutya ki némán
futkos gazdája körül
mint elkábított szerencsétlen
mamlasz mint örült rajongó
a szálloda előtt
Kreónná kopik el a lelkem

Sárvárhoz kötődő szerzők munkáiból

Gárdonyi Géza

(1863-1922)

Karácsony a názáreti házban

Jézuska egy napon hazafelé mendegéle az iskolából.

S vala ama nap téli, hideg, hóval teljes. De a kis Jézuska nem fáza. Subácskája vala ama báránka bőréből, amelyet a pásztorok ajándékoznak születése éjén; a lábán sarucska; a fején süvegecske.

És íme, amint haladna az úton az isteni gyermek, láta egy koldusasszonyt a názáreti hídon.

Öreg vala pedig az asszony, és reszkete a fázásban. Megkékült vén kezét ölébe kulcsolva néze szomorún.

Jézus látá őt és megállta előtte.

És szóla:

- Asszonynéném, miérthogy itt ülsz a havas kövön?

Amaz pedig felelé:

- Nincs hol megpihennem. Mert úgy kerültem én e városba, mint a széltől fútt töviskóró. Idegen vagyok itten.

És Jézus mondá:

- Jövel mihozzánk. A mi hajlékunk meleg...

Amaz pedig felele:

- Óh, édes ajkú gyermek! Iszen ha minden ember gyermek volna, bármely házba is beléphetnék.

És marada ültön.

Jézus pedig elszomorodék.

És benyitván a házba, találá anyját, Máriát az ablaknál ülve, ingecskét foltozván.

És Jézus köszönté őt, mondván:

- Dicsőség a mennyben Istennek!

S anyjához járulván, megcsókolá kezét.

Mária pedig megölelé a gyermeket, és mondá:

- Szerelmes egy fiam, tudod-e, hogy ma van... születésed napja? Immár betöltéd hatodik évedet.

És vetkeztetvén őt a subácskából, tovább beszéle édesen:

- Mivel szerezzek néked, gyermekem, örömet e napon?

- Anyácskám - felele Jézus -, csak oly örömet szerezz nekem, amely néked is öröm. Mert ahol ketten örülnek, az az igaz öröm: és ahol hárman örvendeznek, az a boldog öröm.

S Mária felelé:

- Miképpen örvendezhetnénk hárman? Avagy nem tudod-e, hogy atyád

Kapernaumban dolgozik?

Jézus pedig mondá:

- A híd kövén az úton egy asszony-atyánkfia ül. Szólítsd be őt, mert az én hívásomra nem jő.

Mária pedig elcsodálkozék. És monda:

- Mely atyánkfia járna erre?

S Jézus felelé:

- Nem tudom nevét.

S Mária kérdé:

- Vajon ő mondotta-e, hogy atyánkfia?

- Nem mondotta - felelé Jézus.

- Hát akkor hogyan tudod, hogy atyánkfia?...

Jézus behunyá szemét, és csendesen felelé:

- Érzem.

Mária ekkor kendőt boríta fejére, és kiméne az útra. És megtalálá az asszonyt.

És szólítá nyájasan:

- Ki vagy te?

S amaz felelé:

- Koldus vagyok. Kapernaumból tévelyedtem ide. Mert homályos immár szememnek látása.

S Mária szóla:

- Jer velem.

Az asszony fölkele, és követé Máriát.

És mikor elérkezének a házhoz, Jézus megnyitá előttük az ajtót. Mária pedig bevezetvén az asszonyt, széket tőn a tűzhely mellé. És monda:

- A tüzem elaludt, de a fal még meleg. Ül le.

Az asszony szemérmesen letelepedék, és boldog fohászkodással áldja vala magában az Urat.

Jézus pedig monda:

- Anyácskám, a mi atyánkfia talán éhezik is...

S Mária felelé:

- Már adok ennie.

És elővevé a kenyerét, és szelvén belőle, nyújtá az asszonynak, mondván:

- Nincs egyebem, asszonynénikém. A férjem odavan ácsolni. Ilyenkor nem főzünk.

S a koldus rebegé:

- Óh, áldott óra! Óh, áldott hajlék!

S törne a kenyérből. De a kenyér az ölébe fordula, mert nem bírja vala tartani
ujjainak gémberegettsége miatt.
Mária azonban foga a kenyeret, és szeletekre metélé az asztalon.
S amíg Mária ebben foglalatoskodék, a gyermek Jézus odahúzódeék az
asszonyhoz. És áhítatosan nézvéen reá, két kis tenyerébe fogá a koldus asszony
kezét és huhókolá, lehelgeté.
És mind a hárman örvendezének.

Írás a Bibliába

– Az Újszövetség Könyve elé –

Ez a könyv a könyvek könyve,
Szegény ember drágagyöngye.
Égi harmat lankadtaknak,
Világosság földi vaknak.
Bölcsességnek arany útja:
Boldog, aki rátalál!
Szomjas lelkek forrás-kútja,
Hol pohárral Krisztus áll.

Ez a könyv az örök törvény,
Királyon láncc, rabon napfény,
Tévelygőnek hívó harang,
Roskadónak testvéri hang.
Elhagyottnak galambbúgás,
Viharvertnek ereszet,
Haldoklónak angyalsúgás:
„Ne félj: fogd a kezemet”

Gyermeknek is: „Mily szép rege”,
Bölcsnek: „Rejtelmek tengere!”
Fal, – s túl rajta élő hangok,
Köd, s benn zengő hárfák, lantok.
Templomok közt legszebb templom:
Csak megnyitom s benn vagyok.
Ablakán a Paradicsom
Rózsáira láthatok.

Minden fakul, minden romlik,
Márványvár is összeomlik.
Bíborleplek ronggyá málnak,
Dicsőségek füstbe szállnak.
Csak ez a könyv nem tér porba,
Mintha volna élő lelke!...
Ez a könyv a Mózes bokra:
Isten szíve dobog benne.

Kortárs alkotók műveiből

A rovatot a Tinódi Gimnázium diákjainak a karácsonyi időszakról írt rövid alkotásaival nyitjuk, amik a személyes történetek mellett komoly gondolatokat is tartalmaznak. Bolfert Viktória és Szalai Franciska 11. A, Imre Gergő 11. B, Balogh Viktória és Bernhard Georgina pedig 11. C osztályos tanulók.

Imre Gergő: Szeretem, nem szeretem karácsony

Karácsonykor nem szoktam máshogy érezni magam, mint máskor. Úgy érzem, hogy az ilyen ünnepek addig tartogatnak számunkra bármiféle plusz élvezetet, ameddig hiszünk a csodákban, amiket erre az időre ígértek nekünk.

Ennek ellenére szeretem a karácsonyt. Szeretem a család minden egyes tagjának legalább 10 kilóval történő híztlását, szeretem a bárgyú karácsonyi műsorokat, amelyek bemutatják, hogy milyen jó lenne, ha minden úgy menne, mint a TV-ben és a mozivásznon.

Szeretem az összetartó családokat, de nem szeretem a december 23-án Tescóba össze/vesző - tartó családokat. Szeretem a fehér karácsonyt, de nem szeretem a hideget hó nélkül és a havat hideg nélkül. Meg szeretek ajándékozni, meg azért kapok is ajándékokat.

Bolfert Viktória: Számomra a karácsony...

Számomra a Karácsony egy állapot, ami az előző végétől a következő elejéig tart. Nekem ez az egyetlen igazán nagy ünnep, amit egy éven át kell tervezni, hogy a kivitelezés tökéletes legyen.

Habár ez nem mindig jön össze. Az egész éves tervezgetés sokszor átcsap „utolsó pillanatban való kapkodásba”, aminek a vége mindig katasztrófa. A konyha kis híján lángokban áll, a nappali olyan, mint egy csatatér, az égősorok

menthetetlenül összegabalyodva. Mindenki kiabál és cifrán szidja azt, aki mindezt kitalálta és minden évben megfogadjuk, hogy jövőre nem tartjuk meg. Ez kovácsolja össze igazán a családot. A közös düh valami iránt.

És amikor végre áll a fa és készen vannak a félig nyers, félig odaégett sütemények és a család együtt ül a fa körül, akkor jár át igazán a karácsony hangulata.

Törött díszek, szakadt csomagolások, félrecímkezett ajándékok. Karácsony, én így szeretlek!

Balogh Viktória: „Mit is jelent számomra a Karácsony?”

Mit is jelent számomra a Karácsony?

Sok jót nem igazán, de azért elmesélem.

Amikor még kisgyermek voltam, egész évben azt napot vártam mikor bekerül a karácsonyfa a szobába. Akkor már biztos voltam benne, hogy eljött a nap, mikor sok-sok ajándékot kaphatok és adhatok. Ahogy telt az idő, úgy nőttem én is és már nem az ajándékok miatt vártam a Karácsonyt, hanem azért, hogy végre összejöjjen a család és egy-két napra békesség költözzön mindenki szívébe.

Azóta öt év telt el és nagyon sok minden megváltozott. Felnőttem és megismerkedtem olyan dolgokkal és érzésekkel melyek korábban elkerültek. Megtudtam mi az a szerelem, a csalódás és a családban a szétválás.

Számomra ez volt a legkedvesebb ünnep egész évben. Idén már úgy tekintek rá, mint a többi napra. Annyi különbséggel, hogy egy fa lesz a nappalink közepén, két napig meleg vacsora lesz és egy családlátogatáson talán ihatok egy likőrt Anya előtt. A karácsony csak egy alibi arra, hogy két napig ne beszéljünk a problémákról és rossz dolgokról. A sok szomorúságot belecsonagoljuk pár napra egy mosolygó mázas hazugságba.

Ettől az ünneptől még nem fog megváltozni semmi. Továbbra se lesz senkim, a szerelem messziről elkerül és a családom szétesik. Legszívesebben átugranám vagy átaludnám ezt a színjátékkal teli téli ünnepet.

Annak ellenére, hogy most ezt gondolom a Karácsonyról, nagyon bízom abban, hogy egy nap én is megtalálom majd a boldogságot, és örömmel telve fogom újra várni ezt az ünnepet, mint mikor még kicsi voltam. Ez már csak rajtam múlik.

Szalai Franciska: Az én karácsonyi történetem

A történet 1989. december 21-én kezdődik, pontosabban 1989 áprilisában. Édesanyám ekkor tudta meg, hogy testvére születik. Ez azért olyan különleges, mert ekkor anya már 20 éves volt, a mama pedig 40. Meglepetés volt mindenkinek. A 9 hónap gyorsan eltelt, érkezett december közepe és minden nap úgy kezdődött, hogy „ez lesz a nagy Nap”.

Anyukámnak még nem volt testvére, nem tudta elképzelni, hogy milyen érzés lesz.

December 21.-én megszületett a nagynéném Ágika.

Anya azt érezte, hogy csak ekkor lett felnőtt. Szaladt Tomajról Keszthelyre a kórházba, majd vissza dolgozni és életében először főzött a mamának és újra irány a kórház. Gyönyörködött a hűgában, bátorította az anyukáját, aki aggódott, hogy vajon minden rendben lesz-e. Hiszen 20 éve nem volt otthon csecsemő.

Anyukám életében először ment egyedül karácsonyfát venni, egyedül készült az ünnepekre. Mégis meghitté varázsolta a tudat: hogy idén karácsonykor már ő is mondhatja, hogy a „testvérem”.

Közben érkezett december 24-e. A kórházból az utolsó vonattal indult Sárvárra. Felejthetetlen volt az út. Ahogy elrobogott a vonat a házak mellett, látta, hogy már mindenhol égnek a karácsonyi fények. A sötét vonaton arra gondolt, hogy már soha nem lesz egyedül, hiszen ott lesz a testvére és ez a legnagyobb és legszebb karácsonyi ajándék.

Nekünk is ezt tanítja a nővéremmel, az összetartást és a feltétel nélküli szeretetet.

Persze írhattam volna a szenteste kigyulladt kacsáról amit anyukám zokogva nézett és idő előtt bontott pezsgőt, hiszen 2 óra múlva jöttek a vendégek, de a vacsora feketére égett. Meg persze a totál béna karácsonyfák amiket apukám szokott venni, vagy a kutyáink akik karácsonyra masnit kapnak a fejükre. Hát nálunk ilyen a karácsony, nem hétköznapi és egy kicsit sem unalmas, de számomra így tökéletes.

Bernhard Georgina: Karácsony legbelül

Mindig is úgy gondoltam, hogy ez az ünnep többről szól, mint a család. Számomra ez egy lehetőség volt, lehetőség arra, hogy örömet okozzak olyan embereknek, akiknek szükségük van rá.

Mikor mész az utcán szembejön sok ember, és elhaladtok egymás mellett mit sem tudva a másikról, és ez így van rendjén. De gondolatban álljunk meg egy perce! Álljunk meg minden emberért. Amikor elhaladsz valaki mellett, add neki a mosoly ajándékát, ez az ajándék megváltoztathatja a napját.

Van az a szegénység, ahonnan semmi pénz nem emelhet fel, csak egy kéz, egy szó, egy mosoly A karácsonynak erről kell szólnia.

De ünnep-e az, amit csak egy ember ünnepel? Facebookra, instára, snapre posztolni, hogy milyen szép a fa és milyen jó a karácsony. Letenni a telefont, majd a fa mellett nézni a tv-t . . . Na, már nem is olyan szép a fa?

A szépség épp olyan relatív fogalom, mint az az előbbi fényesen ragyogó fenyő, amit posztoltál.

Ha kimennél a szabadba, látnád az ott álló büszke fenyőt. Gyönyörű, nem ragyog, nincsenek fényei, az ő égő sora a körülötte játszó gyerekek, és az ő karácsonyi dala a gyerekek kacaja. Minden hópehely, amíg hull, neked táncol, ez az ő ajándékuk számodra.

Az ajándék legyen bármilyen, örömet okoz és ez a karácsony lényege: adjunk örömet mindenkinek, hiszen a fényeknek belül kell ragyogniuk.

A prózák után versekkel folytatjuk. Kozma Krisztián a Tinódi Gimnázium 9. A osztályos tanulója, volt gárdonyis diák, kicsit Dickenst is eszünkbe juttatva egy csodálatos és megható történetet foglalt lírai keretbe, míg Koszorús Eszter, a Gárdonyi iskola 8.b osztályosa egy titokzatos és kissé szürreális szövegben idézi meg a várakozást, miközben hatásos költői képekkel, már-már szimbolista ábrázolással színesíti azt. Szombat Levente, aki szintén gárdonyis, ő a 7. c osztály diákja, viszont a karácsonyi hangulatból a család és az ajándékozás fontosságát emeli ki, és ahogy felidézi az együtt töltött ünnep gyönyörűségét, tulajdonképpen meg is magyarázza, hogy miért ez a szeretet időszaka.

Kozma Krisztián: A karácsonyi lény

1.

Száz évente egyszer,
Igaz karácsonynak szelleme
Testet vesz fel
S megnézi, miben változott az ember.

2.

Járta az utcákat a lény
S leste, honnan szűrődik ki egy kis karácsonyi fény.
Ahogy haladt, nőtt szívében a bánat,
Mert sehol sem látta a karácsony iránti vágyat.
Helyette a sok rosszat,
Mit ember embere hozhat.

3.

Gyilkosság, zsarnokság, hatalom, vágy, pénz, éhség, mi az embereket jellemezte
S mindezt a lény ellenezte.
Szeméből hullt is a könny, mint megannyi patak,
Ettől az égből is hirtelen eső fakadt.

4.

Kínlódásában meghallott egy gyermeket,
S a lény hitte, mégis remélte, nem hiába esdeklett,
Szóval megkereste a lány hol lehet,
Meg is találta,
S nagy öröme nem is hiába.
A lány olyat tett,
Mitől a lény szíve megmelegedett
Mert a leány oly szép dolgot cselekedett:
Szegény gyerekeknek ajándékot gyűjtögetett.
A lény erre megremegett,
Lehetséges volna, hogy tévedett?
Gondolt egy nagyot
Mert, ez a tett nagy nyomot hagyott.
Követte a gyermeket,
Ki elvezette a szellemet,
Hol tudhatják a karácsony mit jelenthet.
Hol nem volt más, csak egy adventi gyertya,
A szoba közepén egy kályha,
No, meg az ott lakók ágya.

5.

- Sajnálom, de nem sok. Viszont a kicsinek csináltam egy rajzot.

Szólt a lány és átadta a csomagot.

- Nem fontos mit kapunk;

Boldogok vagyunk, hogy vagy nekünk,

Te szeretetre méltó, ajándékhozó mosolygó angyalunk.

6.

A lény ekkor rájött, tán van még remény

S bízott abban, valóra vál', mit remél,

S bár néhány szívben átvette a karácsony helyét

A pénz s vagyon, melyért sok ember törí életét.

Tán az ifjú nemzedék megmentheti még a világot,

Hol a karácsony jelképezi a szeretetet, a hitet, a reményt s a családot.

7

A lény eggyé vált a léggel újra,

S a gyerekeknek sem kellett tovább várni a hóra,

A cselekedetének hála, lett újra az embereknek fehér karácsonya.

Koszorús Eszter: Várj... Valaki kopogtat!

Fáj, hogy még mindig messze jársz!

Fáj, hogy csak két percet kell várni Rád,

Mégis évtizedeknek tűnik!

Jól tudom, mit hozol magaddal.

Csak azt tudnám, mikor érsz már ide.

Feltartanak a fák festői lombjai?

Esetleg félsz a bordó leveleket hozó szél ijesztő zajától?

Vagy talán még messzebb vagy?

Annyira, hogy kék tenger sós mámora fojtogat?

Miért nem jössz már?!

Várj... Valaki kopogtat!

Szombath Levente: Karácsonyi készülődés

Gyermeki szívben dobban a karácsony
Most kapsz tőlem egy ajándékot
Illatozik a gyertya, sül a bejgli
A fa alja ajándékkal teli

Szeretet ünnepe itt van már
A család reánk vár.
Annyira izgulok, már tükön ülök,
Mikulás, Jézuska, ti is eljöttök?

Szombath Levente: Ünnepe

Karácsonykor szép az ünnep
Szeretet dobban minden szívben.
Papa, Mama ránk vár,
Együtt díszítjük majd a fát.
Hull a hó egész éjjel,
Remélem, majd egész télen.
Sok játék a fa alatt vár,
Ilyenkor összeül a család.

A Karácsony a maga varázslatos történeteivel, lenyűgöző hangulatával egyszerűen mesészerű. Ilyenkor ráadásul a gyerekek azok, akik a legizgatottabbak, és talán, a koruk miatt, ők érzik át a legjobban az ünnep csodáját. Vonatkoztassunk el tehát most egy kicsit a hagyományos karácsonyi témáktól, és kanyarodjunk át a mesék világába. A szép, és tanulságos történetek ugyanis nemcsak szórakoztathatnak, de akár le is foglalhatják a csemetéket a várva várt ajándékozásig. A felnőtteknek pedig olyat adnak, ami az év ezen időszakában talán egy kicsit elvárás is: legyünk újra gyerekek, az Isten gyermekei, a jászolban fekvő kis Jézus testvérei, és hallgassuk meg együtt mindannyiunk nagy karácsonyi meséjét. Ehhez pedig kiváló rávezető a Szent László Katolikus Általános Iskola három 5. a osztályos tanulójának egy-egy alkotása. Közös tulajdonságuk, hogy a legborzalmasabb eseményeknek is vidám vége lesz, és talán ez az, amiben mi is reménykedhetünk, különösen így a szeretet ünnepén. Jussanak eszünkbe azonban olvasás közben Csukás István szavai: „A mese mindennek az origója. [...] Mert amit ábrázolni tudok, amit el tudok mesélni, azt birtokba is veszem.”

Kondora Flóra: A magányos sárkány

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, élt egyszer három tündér: az erdők, a mezők és a szavannák tündére. A tündérek boldogságban éltek, gondoskodtak a növényekről és az állatokról.

Egy szép tavaszi napon, mikor a növényeiket készültek öntözni, a virágok sírva fogadták őket.

- Mi történt? Miért búslakodtok?- kérdezték a tündérek.

- Ma reggel azt vettük észre, hogy nem jöttek az állatok inni a tó vizéhez- mondta a lilium.

- Talán valami bajuk esett?- kérdezték ijedten mindannyian.

A százéves tölgyfa azt tanácsolta a tündéreknek, hogy látogassák meg az Üveghegy tetején lakó tündérkeresztanyjukat, ő biztosan tudja, mi történhetett.

A három tündér nyomban elindult, és másnap oda is értek az Üveghegy tetejére. Tündérkeresztanyjuk már várta őket.

- Gyertek csak beljebb! Elmesélem nektek, hova lettek az erdők, mezők, szavannák állatai- mondta az öreg tündér. - A hétfejű sárkányt láttam, mikor hozzátok indultam látogatóba, egy nagy zsákot vitt magával. Hirtelen elfeketedett az ég, hatalmas szél keletkezett, a sárkány kinyitotta a zsákot, ami az összes állatot elnyelte. Majd a sárkány eltűnt a zsákkal együtt, mintha ott sem

lett volna. Barátom, Daisy, a szárnyas unikornis, elrepít benneteket a Mogorva Szirthez, ahol a sárkány barlangja található. Valószínűleg oda vitte magával őket. A barlangjában elrejtett három kulcsot: egy aranyat, egy ezüstöt és egy bronzot, melyek a sárkány szobájában a három faliszőnyegen lévő ládákat nyitják. A ládába rejtette az erdők, mezők, szavannák állatait. Óvatosak legyetek, nehogy bajotok essen!

A három tündér felpattant Daisy hátára, aki a szélnél is sebesebben repítette őket a Mogorva Szirtre. Az unikornis letette a tündéreket a sárkány barlangjánál, majd búcsút vettek egymástól. Majd félelemtől reszketve beléptek a barlangba, ahol nagyon hideg és sötét volt. Az erdők tündére elővette varázspálcáját, melynek hegyén kis szentjánosbogarak világítottak nekik a sötétben. A barlang egyik falán egy felakasztott köpönyeget vettek észre. Az erdők tündére rásuhintott a varázspálcájával, és a köpönyeg aranykulcsá változott. Amint tovább haladtak, egy pár bocskort pillantottak meg a barlang kövén. A mezők tündére rásuhintott, és az nyomban ezüstkulcsá alakult. A barlang közepén egy ostor hevert a földön, melyből a szavanna tündérének suhintásától bronzkulcs lett. Miután megszerezték mind a hármat, elindultak megkeresni a sárkány szobáját, hogy minél előbb kiszabadíthassák állataikat. A félelmetes állat épp az igazak álmát aludta a szobájában, ahol a három faliszőnyeg lógott. A tündérek óvatosan odaosontak a faliszőnyeghez, a kulcsokat a zárba illesztették, és mielőtt elfordíthatták volna, a sárkány hatalmas üvöltéssel felébredt.

- Mit kerestek itt?- harsogta.

- Vissza akarjuk szerezni, amit te elraboltál tőlünk- felelték a tündérek.

- Miért vitted el az állatokat? - kérdezte a szavanna tündére.

- Nem vihetitek el őket innen!- mondta most már sírva a sárkány.

A tündérek nagyon meglepődtek, hogy egy ekkora állat sírva fakad, és tovább faggatóztak.

- Mit akartál csinálni az állatokkal?

- Azért hoztam el őket magammal, mert bármikor az erdő, mező, szavanna közelében jártam, mindig nagyon irigyeltem azt, hogy olyan vidáman élnek együtt, én pedig olyan magányos vagyok.

- Ezért nem kellett volna elrabolnod szegényeket, mi bármikor szívesen látunk, ha megígéred, hogy többé nem teszel ilyet. Az élőhelyükön hagyod őket, hiszen ott a legboldogabbak.

A tündérek kiengedték a foglyokat, és visszatértek velük az erdő, a mező és a szavanna világába. A sárkány pedig, ígéretéhez híven, többé nem bántotta az állatokat, de amikor magányosnak érezte magát, akkor ellátogatott hozzájuk, és mesélt nekik a sárkányokról.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Sipos Dorina: A hős Gusztáv, Elisa, a tündér és a Gonosz Ragya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy távoli ország, amelynek mesés szép erdejében, annak is a közepén, élt egy király, akit Fábiánnak hívtak.

Fábiánnak volt egy fia, Gusztáv herceg. A herceg eleven és kajla gyermek volt. Létezett egy testvére, akiről nem tudott. Ő egy tündérlány volt, Elisa. Mikor Gusztáv és Elisa felnőtt, különleges varázserőt kaptak. Gusztáv azt az erőt, hogy képes arra, hogy bármit jéggé változtat, de ő erről semmit sem tudott. Elisa pedig az erdő őrzője lett.

Gusztáv egy nap sétálni ment abba az erdőbe, ahol Elisa uralkodott. A fiú egyszer csak elesett egy fatuskóba. Ezt Gyuszkó, a nyúl látta, és elment Elisához jelenteni az eseményt:

- Elifa hercegnőnek jelentem, hogy egy emfer elefett, és segítségre sorul!

Elisa, mikor odaért, látta, hogy Gusztávnak erősen vérzik a lába. Egyet-kettőt suhintott a pálcájával, és Gusztávnak begyógyult a sebe. Elkezdtek beszélgetni, és jó barátok lettek. Egy év múlva Elisa találkozott egy gonosz boszorkánnyal, akit Ragyának hívtak, és annak volt egy varázszsebkendője.

Elisával elkezdett beszélgetni Ragya.

- Jó napot, kedves teremtmény!

- Jó napot, néni!

- Nincs kedved eljönni hozzám egy meleg teára?- kérdezte hívogatóan a boszi.

- Semmi akadály- felelte mit sem sejtve Elisa.

Ragya házában jókat ettek és ittak, de pár perc múlva Elisára erős orrfújás és tüsszögés tört rá. Ragya a varázszsebkendőjét odaadta a lánynak. Ő elfogadta, és belefújta a nóziját. Rögtön elaludt a méregtől, amit előtte rákent a banya a zsebkendőre. Amikor másnap felébredt, egy fa törzsénél találta magát.

Észrevette, hogy megszűnt a varázssereje. Rögtön magához hívatta Gusztit. A fiú olyan gyorsan jött, ahogy csak tudott, és amikor odaért, látta, hogy Elisa sír.

Ijedten kérdezte tőle:

- Mi a baj, Elisa?

A lány mindent elmesélt, és Gusztáv mérges lett. Elment a banyához, és őt is ugyanúgy teával kínálta Ragya, de az egy év alatt a fiú felfedezte a varázsserejét.

Amikor a boszi odaadta a zsebkendőjét, Gusztit egy varázsigét mormolt, és jég lett az orrán. Belefújta az orrát, és úgy tett, mint aki hirtelen elalszik. A banya megfogta, és elvitte. Amikor őt is lerakta a fa törzséhez, akkor Gusztáv felpattant, és jéggé változtatta Ragyát. Amikor ezeket később elmondta Elisának,

akkor a lány közbevágott:

-Gusztáv, jó hírem van!

- Igen? Na, mondd!

- Visszanyertem az erőmet, és mi...

- Mi?

- Mi testvérek vagyunk!

- Igazán? - kérdezte hűledezve Gusztit.

- Igen!--kiáltott boldogan Elisa.

- Ez az!- ugrott fel a fiú.

Azóta az erdő lakói ismét békességben élnek. Ha Ragya előtt hosszabb jég lenne, akkor az én mesém is tovább csúszott volna...

Fonyódi Léna: A sárkány és a királyfi

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hétfejű sárkány, aki elrabolt egy királylányt, de erről senki nem tudott az egész birodalomban.

Másnap reggel rohant egy szolgálólány a királyhoz, hogy nem találja Sophie hercegnőt az ágyában. A király rögtön parancsot adott ki, hogy az egész birodalomban keressék a lányát. Keresték-keresték, de nem találták. Ekkor így szólt a király:

- Hívjatok bátor lovagokat, hercegeket, királyfikat, hogy kutassák és keressék Sophie-t, hátha ők nagyobb szerencsével járnak, mint mi.

Meg is érkeztek a bátor és csinos férfiak. Amikor már mindenki ott volt, azt mondta a király:

- Aki megtalálja az én Sophie kislányomat, annak adom kezét és a fele királyságomat.

Szétszéledtek az emberek, s mindenki kereste a birodalomban a királykisasszonyt. Kivéve Nicolas herceget, mert neki volt egy gyanúja: nem rablók vitték el Sophie-t, hanem az Origami-hegyen lakó sárkány. Útnak is indult, hogy megnézzze, igaza van-e.

Bevált a gondolata, mert amikor odaért, akkor meglátta a királylányt egy fához kikötve, de a sárkány nem volt éppen ott. Bekiáltott ezért a közeli barlangba, ahol a sárkány lakott.

- Sárkány! Ha itthon vagy, gyere ki!

A sárkány, mivel otthon volt, kijött mérgesen. Nicolas herceg és a sárkány ellenségek voltak, így már megszokták, hogy gyakran harcolnak egymás ellen.

Természetesen már megszokott volt az is, hogy a herceg indította a csatát.

Sokáig harcoltak, és miután Nicolasnak minden árvalányhaja elégett a kalapján- mert a sárkány elégette a tüzével-, dühbe gurult az ifjú, és levágta a sárkány hat fejét. Mindketten összeestek a fáradtságtól. Ezután megszólalt a sárkány:

- Nicolas herceg, béküljünk ki, ha lehet!

Mindketten örömmel fogtak kezét. A hercegnőt eloldozták, és vígan sétáltak vissza a palotába.

Az öreg király betartotta a szavát: Nicolas herceg feleségül vette Sophie királylányt, és megkapta fele királyságot. A sárkány pedig az emberek barátja lett.

Így éltek boldogan, de ha nem hiszitek, járjatok utána!

Utószó

Reméljük, tartalmas, élvezetes gyűjteményt sikerült összeállítunk. Köszönjük mindenkinek, aki elolvasta, mert ezzel is hozzájárult közös irodalmi örökségünk megőrzéséhez, gyarapításához és továbbadásához. A Sárvári Antológia első két száma a bemutatkozás és kicsit a kísérletezés jegyében készült. Jövő évtől azonban már évi négy számmal (és remélhetőleg karácsonyi különszámmal) jelentkezünk majd, a most kialakított rovatokkal, annyi különbséggel, hogy a „Havi téma” címe változni fog, hisz terveink szerint negyedévente jelentkezünk majd. Továbbra is várjuk az érdeklődőket, akik szívesen publikálnának. Bármilyen életkorú szerző, bármilyen műfajú alkotását szívesen fogadjuk. Keressük továbbá a vállalkozó szellemű magyartanárokat, akik összekötökként segítenék a munkánkat. Örömmel fogadnánk a sárvári iskolákon kívül a környékbeli intézmények jelentkezését is. Elérhetőségünket megtalálják a Végh Martin Társaság honlapján: www.vegh-martin-tarsasag.webnode.hu. Ugyanitt cikkeket is találnak, valamint információkat névadónkról, a kezdeményezést inspiráló helyi szerzőről, illetve itt érhetik el a novemberi számot is. Keressék nyugodtan a társaság és az antológia képviselőit: Lysewycz Adrienn (szerkesztő, kapcsolattartó), Pipics János (főszerkesztő, ügyvivő) személyesen vagy ímélen keresztül. Köszönjük a Végh család támogatását és lelkes összekötő tanáraink áldozatos munkáját. Nekik, valamint minden kedves olvasónknak és irodalomkedvelőnek ezúton kíván áldott, békés karácsonyi ünnepeket, és sikerekben gazdag újesztendőt a Sárvári Antológia Online Irodalmi Gyűjtemény szerkesztősége. Tartsanak velünk jövőre is!

Tartalom

<i>Ízelítő</i>	4
Színesejünk	5
Karácsony	10
<i>Ady Endre</i>	10
<i>Gárdonyi Géza</i>	13
<i>Juhász Gyula</i>	14
<i>Kosztolányi Dezső</i>	15
<i>Tompa Mihály</i>	16
<i>Reviczky Gyula</i>	18
Ismeretlen szerző: Jer, mindnyájan örüljünk	18
Ismeretlen szerző: Himnusz Krisztus születéséről	19
Havi téma: <i>Tél a szívben?</i>	21
<i>Lysewycz Adrienn</i>	21
<i>Pipics János</i>	23
Sárvárhoz kötődő szerzők munkáiból	28
<i>Gárdonyi Géza</i>	28
Kortárs alkotók műveiből	32
Imre Gergő: Szeretem, nem szeretem karácsony	32
Bolfert Viktória: Számomra a karácsony... ..	32
Balogh Viktória: „Mit is jelent számomra a Karácsony?”	33
Szalai Franciska: Az én karácsonyi történetem.....	34
Bernhard Georgina: Karácsony legbelül	35
Kozma Krisztián: A karácsonyi lény.....	36
Koszorús Eszter: Várj... Valaki kopogtat!.....	37
Szombath Levente: Karácsonyi készülődés	38
Szombath Levente: Ünnep	38
Kondora Flóra: A magányos sárkány	39
Sipos Dorina: A hős Gusztáv, Elisa, a tündér és a Gonosz Ragya	41
Fonyódi Léna: A sárkány és a királyfi	42
Utószó	43
Tartalom	44